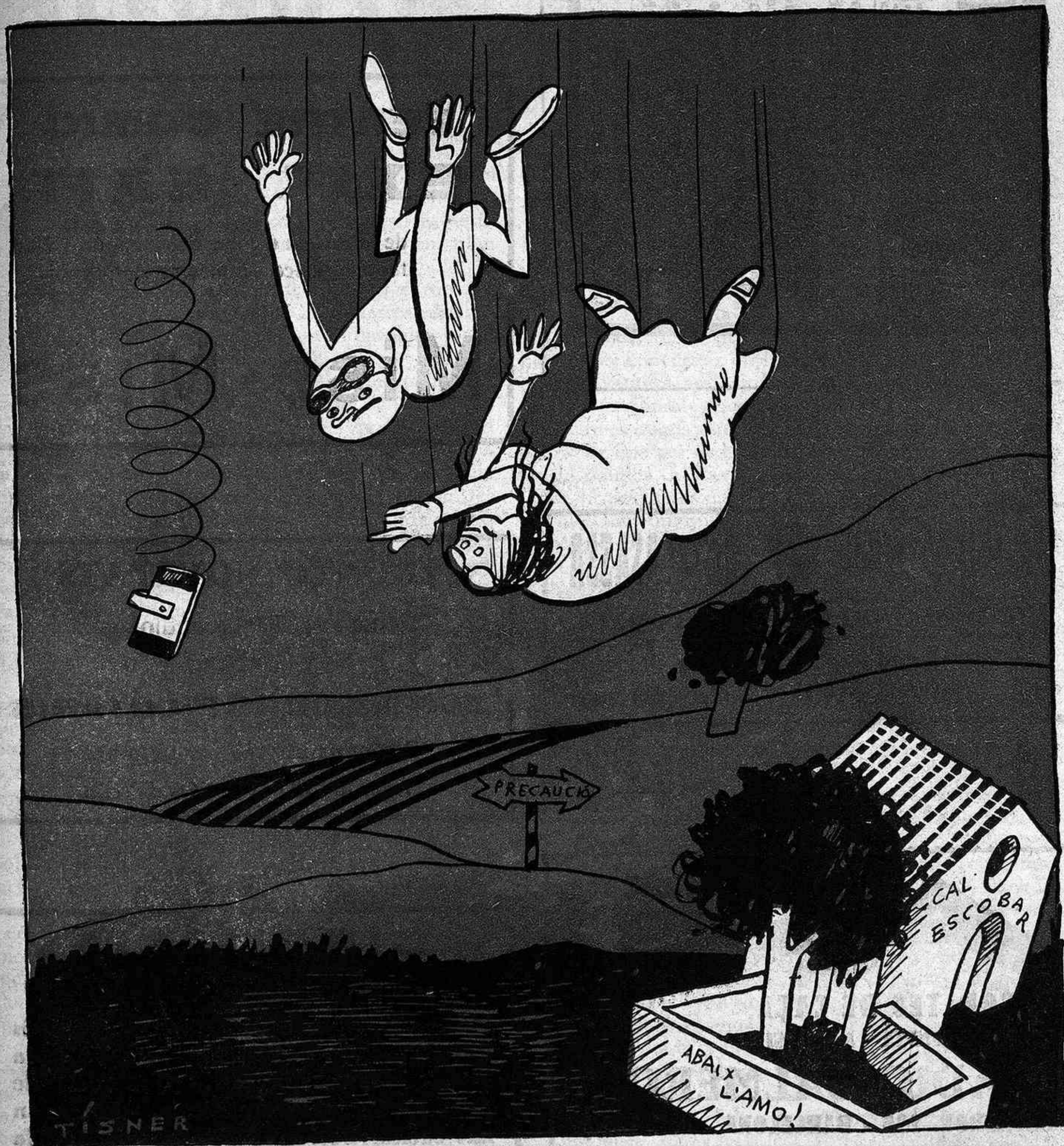

L'ESQUELLA

DE LA TORRATXA

Manel! No et distreguis, home, que perderàs de vista el portamonedes!

FERROTIL

Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estímulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules-intersicials. Produce pfluglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfura, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Durtrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

Ganiveteria ARTERO

REGISTRADA

Casa assortida en tota mena d'eines de tall del ram per-ruquer. -:- Especialitzada en el buidatge de navalles i ajustament de màquines barberes.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

TEATRE COMIC EXIT EXIT

de la revista d'estiu de Campúa i Hurtado i música del mestre Dotres Vila,

Miss-Miss

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINARIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

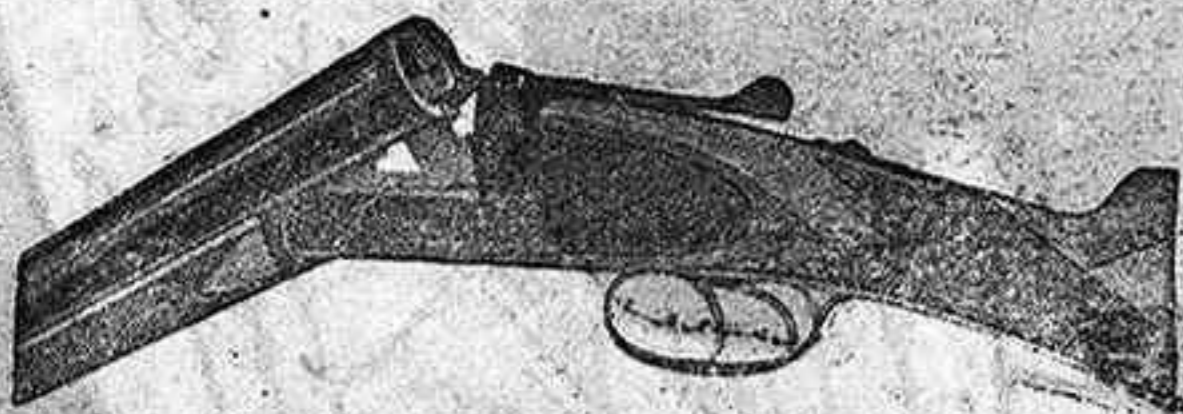
FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?

Aneu al FRONTÓ NOVETATS

**ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARQUES**

ESCOPIETES DE CAÇA

VENDES AL COMPTA I A TERMINI

RADIO SALMERON

SALMERON, 105 - BARCELONA - Tel. 78280

Es sol.liciten agents

CINE TALIA

GRAN PROGRAMA CÓMICO

Haciendo de las suyas. - ¡Oiga centro! - Más difícil todavía. - Charlot en la calle de la Paz. - Feliz cumpleaños. - ¡Que noche de bodas! - Camaradas a bordo. - Perdonen mis cachorritos. - ¡Viva la Pepa! - Revista y dibujos.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARRIPENTITS)
BARCELONA

FORA DE BARCELONA:
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessefes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessefes

CRÒNICA

Els deures de la intel·ligència

Carles Pi i Sunyer publica, en el primer número de «L'Horitzó», nou setmanari d'Esquerres republicanes, un article que ens plau escoliar.

Carles Pi i Sunyer és un autèntic valor d'Esquerres republicanes i les seves paraules tenen sempre importància.

El qui fou Alcalde popular de Barcelona, retreu als intel·lectuals la inhibició còmoda amb què es troben davant els problemes de l'hora: i diu textualment: —«Perquè en la Catalunya d'ara, la Catalunya vibrant de les darreres anyades, els intel·lectuals no han estat en sentiment, en fe, en voluntat, en coratjosa fidelitat al destí de Catalunya, a l'alçada del poble».

Si estudiem aquests darrers temps de vibració pasional política, de galop damunt del camp de Catalunya, no ens podríem trobar, senyor Carles Pi i Sunyer, amb una aferrissada animadversió dels polítics envers els intel·lectuals i envers la intel·ligència?

Contarem un cas: Un dia, nosaltres, a la redacció de «La Humanitat», recordàvem davant d'un grup de polítics,—entre ells hi havia un Diputat a Corts—, unes observacions de Paul Valery.

—«Actualment,—deia el gran poeta francès, es llegeixen pocs llibres; la cultura del poble la fa el diari. Agafeu els diaris i digueu-me el nodriment que el poble rep». Recolzant-nos en l'observació de Paul Valery, ens permetrem opinar que a aquell diari d'Esquerres hauria de donar-se-li un to intel·ligent. No pas erudició tot, però sí unes seccions on es fes una recensió de teoritzacions polítiques, uns comentaris de política mundial, unes notes de literatura, no a l'atzar de l'article de la darrera revista francesa, etcètera, etc. El Diputat a Corts ens va riure a la cara amb grans rialles.

—«L'Esquerra no necessitava intel·lectuals. El Director que aleshores tenia «La Humanitat», va assentir-hi. I el Diputat, amb el to que li donava el tenir quilomètric per a Madrid, ens féu saber que Rússia havia foragitat els seus intel·lectuals.

En respondre-li nosaltres que la revolució russa havia sortit d'un sistema,—el marxisme—, i per tant

d'un intel·lectualisme, ens va girar despectivament l'esquena i ens va dir: —«Ja esteu de broma, ja. Els intel·lectuals només serveixen per a fer nosa».

Nosa a qui? als Diputats analfabets? als Directors de diari indocumentats?

Doctor Carles Pi i Sunyer, volem dir que, en general, aquesta posició de menyspreu a la intel·ligència no va presidir bona part de l'actuació passada de l'Esquerra Republicana de Catalunya?

No és pas hora de fer retrets, però és hora de situar-nos i de preparar-nos per a les rectificacions que calgui. I sabem que no hauríem d'escoliar particularitzant quan vós generalitzeu.

Creiem que a Catalunya ben pocs intel·lectuals hi haurà inhibits. Creiem, això sí, que n'hi haurà alguns inhibits per força.

Quina és la missió de l'intel·lectual? Guiar. Frèssar, amb intel·ligència, la passió. Fer veure el que no es veu. Actuar, tot el possible en regió serena. Quan la política es converteix en baralla, i la direcció d'un poble en aventura amb la finalitat individualista de sortir-ne «ben lliurat», què hi ha de fer l'intel·lectual?

Quan es pugui parlar lliurement dels darrers temps es podrà dir que per cada Carles Pi i Sunyer polític director de política, hi havia una trentena d'indocumentats. ¿Què hi podia fer entre ells l'intel·lectual? No era lògic que tots tinguessin aburrida la intel·ligència? No era lògic que els intel·ligents ironitzessin contra els indocumentats?

Nosaltres, Carles Pi i Sunyer, hem fet algunes vegades la constatació que féreu vós en el vostre article: —«Bona part del nostre renaixement és d'origen intel·lectual.» L'hem fet aquesta constatació per retreure-ho als polítics que semblaven oblidar-ho. Els intel·lectuals no s'han separat de les multituds; se n'han sentit separats per uns usurpadors. Tal vegada és una sensibilitat la que no els ha permès tornar empenta per empenta.

Avui els escriptors internacional es reuneixen en Congressos per a la defensa de la cultura. ¿Quin és el pitjor enemic de la cultura? No és el politiquet que renega de la cultura perquè no la té i vagament comprèn que hauria de tenir-la? Rieu-vos-en del dir de Stendhal: «escriu per les happy fews i del dir de Gustau Kahn: «escriu per cinc amics». La torre de vorí mai no és voluntària. L'intel·lectual s'hi reclou quan no es sent comprès i es veu substituït pel qui arriba al poble adulant-lo, no educant-lo.

Aldous Huxley, en el darrer congrés d'escriptors internacionals tingut a París, ha dit que la crisi intel·lectual actual també es deu al «maquinisme», l'intel·lectual autèntic ha estat substituït per l'intel·lectual màquina.

Arribarà l'hora, en la futura reorganització d'Esquerres Catalanes, que l'intel·lectual sigui utilitzat i no reconat com s'ha fet fins ara

Esperem-ho, perquè després no es parli de desercions!

Fa calor

Fa un malt temps! fa calor!

Que ja ho saben?

Nosaltres també. Però això és una de les poques coses que encara podem dir.

Fa calor! Sembla que plourà! No ens n'adonarem que ens trobarem al setembre! que al setembre hi haurà festes, festes tranquiles? Creiem que sí. El setembre és un temps de coses madures; és el mes de les figues i dels raïms.

També és el mes dels préssecs. ¿I què es pot fer més actualment que fer el «préssec». Són tants els qui fan, malgrat nosaltres, la figa i el raïm. Fa calor! Molta, però molta calor; una calor que ens ofega i que estem desitjant que passi!

Judicis sintètics

«Ràdio Associació de Catalunya». «Ave Maria Puríssima».

Una llauna comercial abrigada amb un escut un xic destenyit de Catalunya.

Lliga autèntica!

Raquel Meller: Una veueta i uns ulls. En fallar la veueta, ha calgut recórrer a la trampa, i en fallar els ulls, a les ulleres.

Cambó: Un polític amb tres o quatre gratacels.

Els nous, de nom impronunciable. Llibres en blanc, però amb molta història.

J. Navarro Costabella: Una riulla de mefistòfil que camina. Bon noi, això sí! Hi ha vegades que utilitza la ràdio per a procurar esplèndids lluïments al qui sigui.

Duran i Ventosa. La glòria camina tan de pressa per ell, que fins arribarà a saber que es diu Duran i Ventosa dient-li només el senyor Duran.

Chapaprieta: Un hisendista com no ens el mereixem. En el mes de juliol passat ha fet pujar la recaptació d'Hisenda, 29 milions de pessetes. Chapaprieta és un taumaturg. I és sabut que els miracles no necessiten comprovació. N'hi ha prou amb la fe.

Tabú, a Xina

No parlis amb menyspreu de Confuci. Uns que no hi creuen, t'amonestaran en nom de la tradició.

No parlis a Ti-en-zin del què es pot parlar a La-ho-tzé. Raons? Que els de La-ho-tzé són més macos.

No parlis de combats. Per què? No veus que moltes de les coses que es volen fer passar per greus són simulacres?

No et fiquis amb els que prometen i no donen. Però si això és una sentència de Vany: «El qui promet massa compleix poc»? Els temps de la «Saviesa» han passat. Que la «Saviesa» únicament serveix per a manar en nom d'ella.

No malparlis dels sàtrapes ni dels guanys que les sàtràpies els proporcionen. ¿Per què? Perquè la feina

del vassals no és la de comptabilitat sinó la d'obediència cega.

No toquis les glòries nacionals. Els prestigis necessiten la vitrina. Massa manosseig els pot tornar cendra.

—«La saviesa de Meng és infinita» — diuen els llibres xinesos de les grans veritats. Creu amb Meng...! Tot allò altre són contes.

Recorda't que Xina té moltes coses, Tabú!

Desafiant el destí

Un d'aquests dies de sol, s'atura un auto oficial; er baixa un senyor, i diu a dos senyors més que queden dintre de l'auto:

—«Voleu fer el favor d'anar-me a esperar a l'ombra?»

Un que passa es queda palplantat, creient que el personatge oficial desafia el destí.

Desavantatges de la imaginació excessiva! El personatge assenyalà al xòfer i als ocupants de l'auto l'espessa ombra d'un gran arbre.

La situació cada dia empitjora

El diàleg és entre un comerciant del carrer de Fivaller i un dels nostres pintors d'avançada:

—«No es ven res, no es ven res!» — sospira el comerciant.

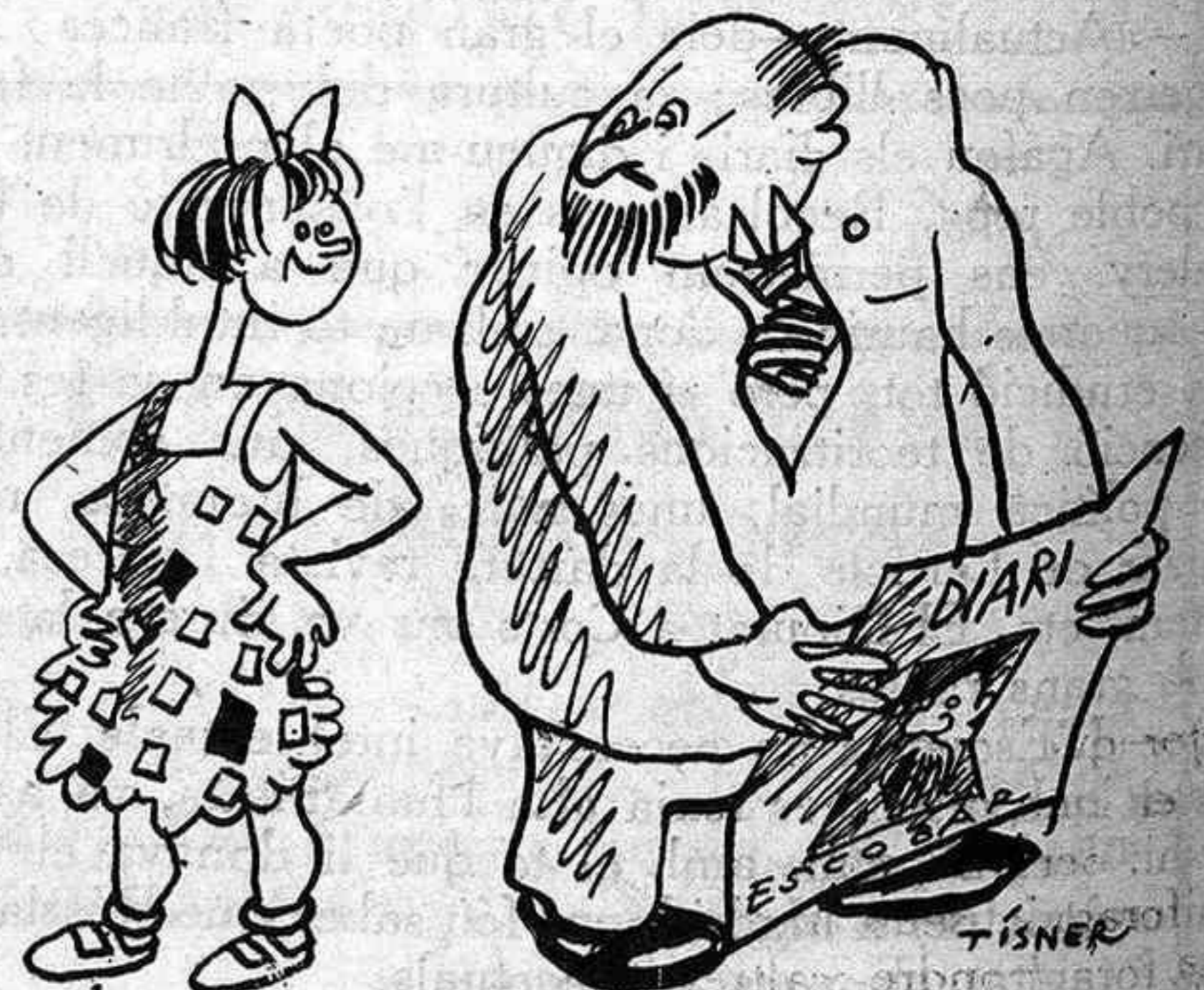
—«No es ven res, no es ven res» — sospira el pintor.

—«Jo fa un mes que no faig cap venda regular» — exclama el comerciant.

—«Jo l'altre dia en vaig fer una d'importantíssima!» — exclama el pintor.

—«Així rai!» — fa el comerciant.

—«Em vaig vendre l'abric i la caixa de pintures, per poder pagar la despesa» — fa el dibuixant. — «Voleu venda que tingui per a mi més importància?»

Oi, pare, que, per l'edat que tinc, no estic gens malament de *sex-appeal*.

«No Schopenhauer! No Hartmann!

«En nom del Pare»... Així encapçala «El Matí» unes «petites moralies» que pinten la serena i eglògica vida del camp. Res de conflictes entre amo i mosso. Veieu-la: —«El masover cuida al mosso, que dorm damunt la flonja palla, odorant i manyaga—, (què em dius? — de la batuda d'ahir. Són les quatre de la matinada — (segur que el Mossèn que ha escrit això no s'aixeca a aquesta hora), — guaiten el cel serè, guaiten l'alba florida com un immens roserar, i fan: «En nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant». (que tendre!) Guarneixen el carro, enganxen les mules, i amo i mosso, *ben amics i ben companys*, emprenen camps enllà la feixuga tasca del dia». — Aquesta feixuga tasca serà recompensada en nom de l'Altíssim: «per la dolça marinada que refrescarà llurs fronts amb les seves ales lleugeres i perfumades». Després, un xic més tard, «cantaran les merles i les cardines», etc. (que poètic, tot! que real!». — Després beuran aigua fresca d'una font que corre entre canyes».

Naturalment que aquesta «realitat poètica» de «El Matí» pot tirar enrera a Schopenhauer i a Hartmann, — com diuen els del diari —, els «pessimistes», els «renunciats». Però, ai las! que la «realitat real» ens presenta uns amos i uns mossos que no jauen junts damunt palla dolça, ni van junts al camp, ni s'aixequen tots dos a les quatre de la matinada per a oir cantar les cardines i les merles. Això d'aixecar-se a les quatre del matí va pel mosso! L'amo s'aixeca quan està fart de jeure.

Pel nostre compte no n'hem pogut fer la propaganda.

Duu «Renovación»:

«Republicanos españoles!! Acudid a la fiesta que organiza la democracia republicana de Cataluña en honor de Alejandro Lerroux. 8 de septiembre próximo. Será una jornada gloriosa que ofrendaremos al patriarca del republicanismo español.

Significará un homenaje a la lealtad, a la ponderación, a la inteligencia y a a generosidad.

Republicanos españoles, radicales y simpatizantes, la Cataluña liberal i democrática os espera.»

No hem d'afegir-hi res més... No ens és possible...

Entenguí's que volem dir que no ens és possible afegir-hi res després de tan justiciera eloqüència i d'elogis tan ponderats i tan a temps.

«El Crist Laic»

El Crist Laic és don Alexandre Lerroux. Ens ho descobreix Jaime Carceller des de «Renovación».

—«Lerroux ama la República con los máximos fervores. según lo corrobora su ejecutoria de tantos años de lucha titánica. El hace de su culto una religión. Imita el penitente de Getsemaní contestando al agravio con la cordialidad, al insulto con el perdón y seguramente por la República presentaría la mejilla... Por eso digo que Lerroux es el Cristo de la República, con sus decididos y leales apóstoles (con judas y todo)» Mau!

Hem oït el comentari que feia un desllenguat:

—«Voleu dir que aquest Jaime Carceller no hauria de passar de carceller a pres?»

Diferència de procediments

En el despatx d'en Codolà, Conseller de Cultura, — el de les Colònies de Berga —, hi han entrat empleats grossos per la porta falsa. En altres despatxos, ha passat el mateix. Lliguers i Cedistes se les fan a cops de puny, amb vistes al que el convé, i esguardant Barcelona per entre les gàrgoles gòtiques que es veuen dels respectius finestrals.

Però tot es fa sense gaire ressò, *manant* tirar-hi terra, convenientment salvaguardats.

Del micròfon, *perquè es sentís*, a la «sordina» *perquè no es senti*, hi va la diferència de procediments entre el sorollós d'ahir i el silenciós d'avui.

No ens plau cap dels dos, però, fet i fet, pels interessos de la ciutat, és preferible l'altre.

I consti que ens referim al procediment del penúltim ajuntament popular. Els procediments de l'últim ens van merèixer lloances. Els de l'últim ajuntament popular, s'entèn!

S'ha dit que era a Barcelona...

S'ha dit que era a Barcelona el general grec Nicolaos Plastiras, ex-dictador de Grècia.

La portera de casa, monàrquica i molt respectuosa amb les jerarquies, ha corregut mig Barcelona per si el podia veure.

El mal és que la portera, per manca de familiaritat amb els noms grecs, no per manca de respecte, en lloc de dirli el General Plastiras li diu el General Pastetes!

El.a.—No badis i tingues con pte!

Ell.—Amb els autos?

Ella.—Amb els balcons!

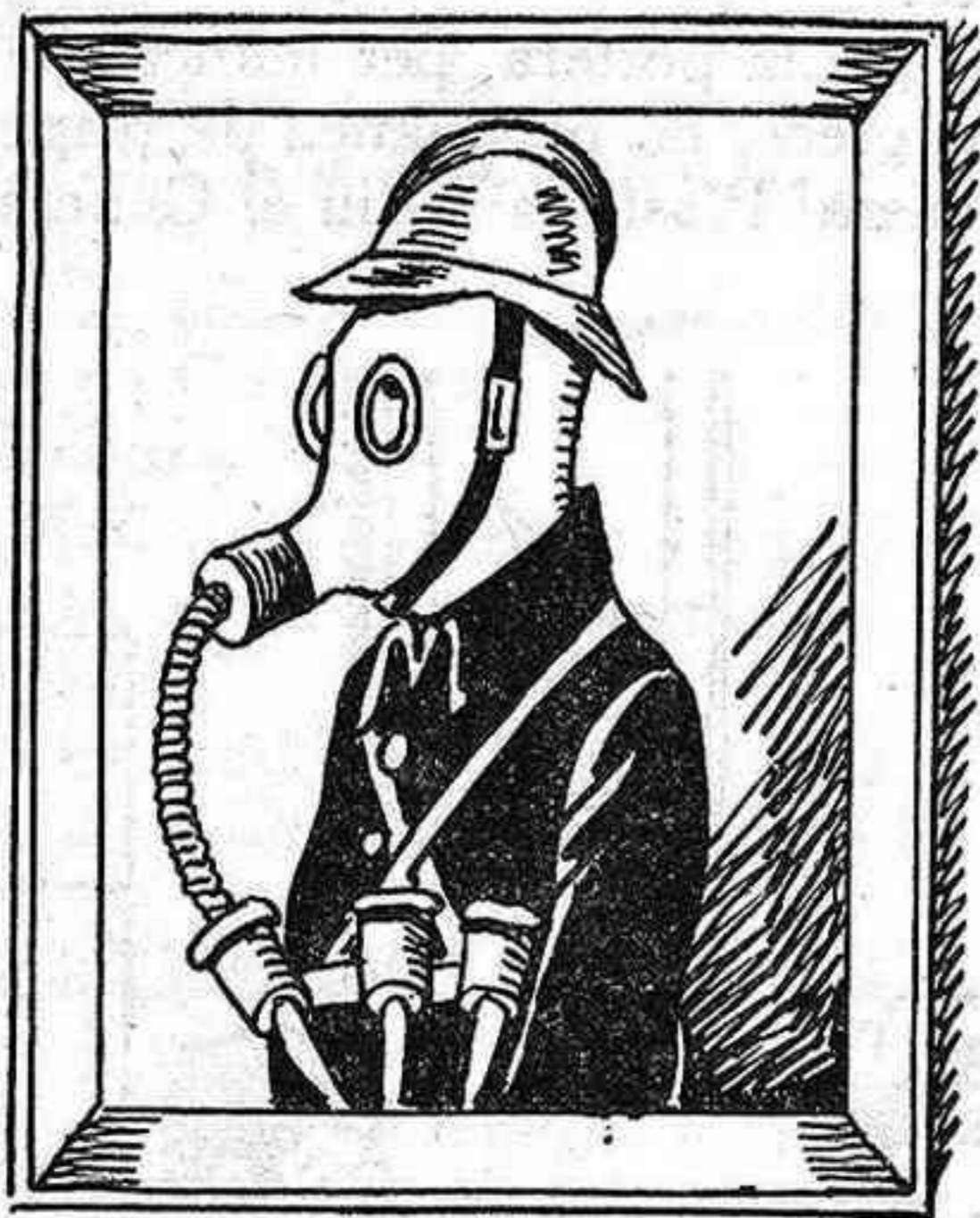
GLOSSARI

Platges de secà

Fa un reguitzell d'anys que certs estaments que llavors no es veien gaire les orelles, econòmicament parlant, i que, malgrat tot, s'esforçaven a dissimular l'escassetat de pecúnies, sota una parençosa capa de distinció perfectament cursi, armaven a les vetlles d'estiu unes animades tertúlies en les cadires de ferro de sota els arbres del Passeig de Gràcia.

Un orgull ancestral els exigia no confondre's amb la plebs més o menys descordada que a l'hora en què els qui feien de ric a fora eren pastura dels mosquits, refrescaven a les taules de la Barceloneta, del Paral·lel, del "Xeringuito" o de la "Valenciana". El pressupost familiar, però, era tan magre, que no permetia realitzar l'ideal somniat d'anar a lluir, baldament fos una setmana, a les platges de San Juan de Luz, Biarritz, el "Sardinero" i sobretot, a l'enyorat San Sebastian... llocs de meravella entrevistos com en miratge, en les vetlles colonials del Passeig de Gràcia.

En aquestes tertúlies, que algú anomenava "playa de Cuenca", quan hom parlava de diners, comptava

La guerra que sembla venir.

Ella.—Aquest és el retrat del meu fill amb el nou uniforme.

Ell.—Dispensi que li digui, però no s'assembla de res a vostè!

per rals i es duia un minucios registre dels qui feien nosa al davant i dels qui empenyien al darrera d'aquella interminable escala que havia de portar, un dia, la possibilitat de fer les aigües a Villagarcia o a la "Concha". Llavors la conversa prenia un to melós, arrossegat, com si hom cantés una "habanera" i brollaven discussions tan transcendents com si Santander era un sant o solament el nom d'un poble que té platja de luxe.

Els "gomosos", mentrestant, de la mateixa categoria de les ninfes, amb uns colls planxats altíssims bo i mossegant el capciró del bastonet de jonc, feien ronda de cortesia.

Tot això ja és història vuitcentista. Barcelona s'ha engrandit tant que tothom cap pertot arreu. Ara, aquestes escenes de comèdia d'Alvarez Quintero, també les trobaríem, si busquéssim; però els personatges han guanyat en mitjans i en despreocupació.

Encara, cap al tard, s'apleguen al voltant d'unes taules en les quals no hi ha memòria que ningú hi hagi fet beguda, uns senyors greus, cerimoniosos, generalment malcarats. Hom diria, alguna vegada, que s'hi han donat cita una dotzena mal comptada de figures del Greco, si no anessin abillats amb "frescos" i no llegissin, a la claror dels fanals, uns diaris que els identifiquen.

En aquesta tertúlia d'homes sols no s'hi riu mai. Si alguna vegada esclata l'espetec d'una rialla, no és de joia, sinó de sarcasme. S'hi parla poc i quan la conversa s'anima, les paraules detonen, seques, ràpides, com el tiroteig d'una metralladora.

Un dels contertulis és el que porta gairebé la veu cantant i la iniciativa o a virolla de les converses. Pel que es deixa entendre, té una solució per a tot i uns procediments tan expeditius, que si el deixessin fer, acabaria amb els malalts i la malaltia. Rostre cetrí, angulós, els ulls biliosos, les dents penjim-penjam com la boca aquella que es veu en l'anunci d'un dentrífic, el nostre heroi, si tingués talent i escrivís versos, coses que neguem encara que ens siguin ignorades, té una mena de semblança fisonòmica amb el conegut retrat del poeta Góngora. Sempre parla al punt de dalt, és a dir, enfadat, i quan engega les seves abrandades soflames, posa en moviment els ulls, les dents, els múscles del rostre, àdhuc les orelles mentre la nou del coll, destacant-se imponent i disforme, puja i baixa d'una manera alarmant. De vegades, quan passem pel davant de la tertúlia, i el nostre home està actuant, ens temem que amb el torrent de lava de les seves paraules, ens escupi a la cara, ulls, dents, múscles, orelles i la nou del coll.

L'assemblea estiuenca coreja amb entusiasme sord la tirallonga d'epitets, imprecacions, udols, etc., d'aquest esperitat en vacances forçoses, bo i adreçant l'esguard rezelós ça i enllà, per si els profans que passen per la vorera en fan esment.

Què diuen? El que diuen i el que els diríem, no ho podem dir.

PANICAL

Aquest número ha estat
visat per la censura

Esports

Cronòmetre

El diumenge darrer a la piscina de Montjuïc va quedar tancada la temporada internacional de water-pol a Barcelona.

Els dos partits jugats, l'un per l'equip d'Espanya i l'altre pel de Barcelona, han palesat els avenços del joc de pilota a l'aigua, cada dia més a l'abast dels nostres nedadors. Avui Espanya té un equip notable que va guanyant un crèdit internacional que abans el water-pol d'ací no tenia. De les darreres sortides a l'estranger dels nostres water-polistes, als partits celebrats darrerament a la piscina de Montjuïc, s'ha fet un gran pas, un pas notable que enmena pels camins de l'internacionalisme amb la petja segura en aquesta modalitat, a l'esport hispànic.

L'equip de Barcelona davant el d'Estocolm va perdre per la diferència mínima. Els suecs van treure's l'espina de l'encontre internacional del dissabte que fou guanyat pels nostres també per un mínim resultat.

Ara el water-pol ja podrà competir amb el d'Alemanya i Hongria. Les ensenyances d'un Speisheger pesen per damunt de tot i els water-polistes catalans no han perdut el temps a les ordres de l'hongarès.

De les proves de natació individuals, el nostre Sabater fou el fentòmen més notable. Petterson fou batut per ell en la prova dels 500 metres.

Creiem sincerament que la situació d'entrenament, la «forma» indubtable en què es troben avui els nostres homes cal no deixar-la caure. Ells mateixos, més que ningú han de posar el seu esforç en superar-se perquè l'excelent campanya de la nostra natació doni el fruit que l'inici esperançador d'avui sembla anunciar.

Les lluites internacionals ensenyen més que els entrenaments rutinaris de club. Cada natació estrangera té un estil amb matissos bons i dolents dels quals s'en poden treure millores i ensenyances.

Cal que l'equip de water-polistes s'entreni bé a Espanya, en quadre de 30 metres, i que faci després de jugar partits internacionals a casa, sortides a l'estranger per tal de perfeccionar-se admetent en lluita en les aigües que els equips rivals estan acostumats a conèixer.

Així, poc a poc, gradualment aquesta satisfacció que ens ha produït els darrers resultats esdevindrà un ple convenciment del valor internacional de la nostra natació, més avançada cada dia.

AQUELL

Altaveu indiscret

A desgrat de tot, nosaltres creiem que la ratlla mitja del Barcelona per la temporada vinent, serà Argemí, Berkèssy, Balmunya.

Les negociacions del Sabadell i Barcelona per a la fitxa d'Argemí, van quedar trencades el divendres, vigília de l'assemblea federativa. Aquesta ruptura és més de determinades persones que de club i al Sabadell interessa negociar la signatura del mig ala vallesà.

* * *

Torna Nuvolari a fer-se l'amo de les proves internacionals. Després del triomf d'Alemanya, ha guanyat a Montenero (Itàlia) la copa Ciano.

S'ha de dir, però, que no hi corrien els Mercedes-Benz.

* * *

El bon humor impera malgrat la canícula. Ho diem pel partit «Penya Alady»-«País del Sidral» jugat el diumenge a Can Ràbia.

Felicitem els humoristes que van organitzar-lo i al popular «Milímetre» de l'Espanyol que va treure una americana d'àrbitre, nou model, plena de condecoracions i una botzina en lloc de pito de reflí, que es feia sentir de tres quilòmetres lluny.

* * *

Sabadell que ha guanyat fama per les seves panyeries, després de reeixir en futbol, ara s'engresca amb l'aviació i celebra sovint festes de vol a l'aeròdrom de l'Aeri Club del Vallès.

Aviat s'haurà de dir Sabadell, París, Londres... en lloc de citar la ciutat de Reus.

* * *

Els de l'Horta són uns puritans. Parlem de l'Unió Atlètica d'Horta. Arran del possible traspàs de Barnet al Girona, el club hortenc va trametre als periòdics una nota dient que l'Horta no havia tingut cap tracte amb el Girona i que era fals que existís cap negociació.

El que volien els hortencs era que el Girona pugés l'oferta que era de 3,000 pessetes, fins a sis o set mil, però van arribar

a quedar d'acord amb cinc mil, dos dies després d'haver desmentit públicament que els dos clubs estessin en tractes.

Sortosament per l'Horta no és un club de primera categoria, que si ho fos, se li podrien dir uns quants penjaments.

* * *

Hem parlat de la barrila dels d'en Castanys i cal que tornem a parlar-ne. Persona autoritzada ens ha dit que s'està preparant un festival còmic de natació vuit-centista, que n'hi haurà per llogar cadires.

Ja estem veient a l'immens Garcia amb carbaces.

* * *

La Federació Italiana de Ciclisme ha penyorat els jugadors italians que van retirar-se de la Volta a França sense justificació.

No sé ací a Espanya què passarà. L'Espanyola va dictar unes sancions i Marian Canyardo ha dit públicament que si l'obligaven a complir el càstic deixaria el Ciclisme. Ignorem què diu a la resposta de Canyardo el senyor Jaumandreu de l'Unió Velocipèdica Espanyola.

* * *

Joan Plans torna a ésser campió d'Espanya de rapidesa i ha guanyat la prova novament al «Tirador» de Palma.

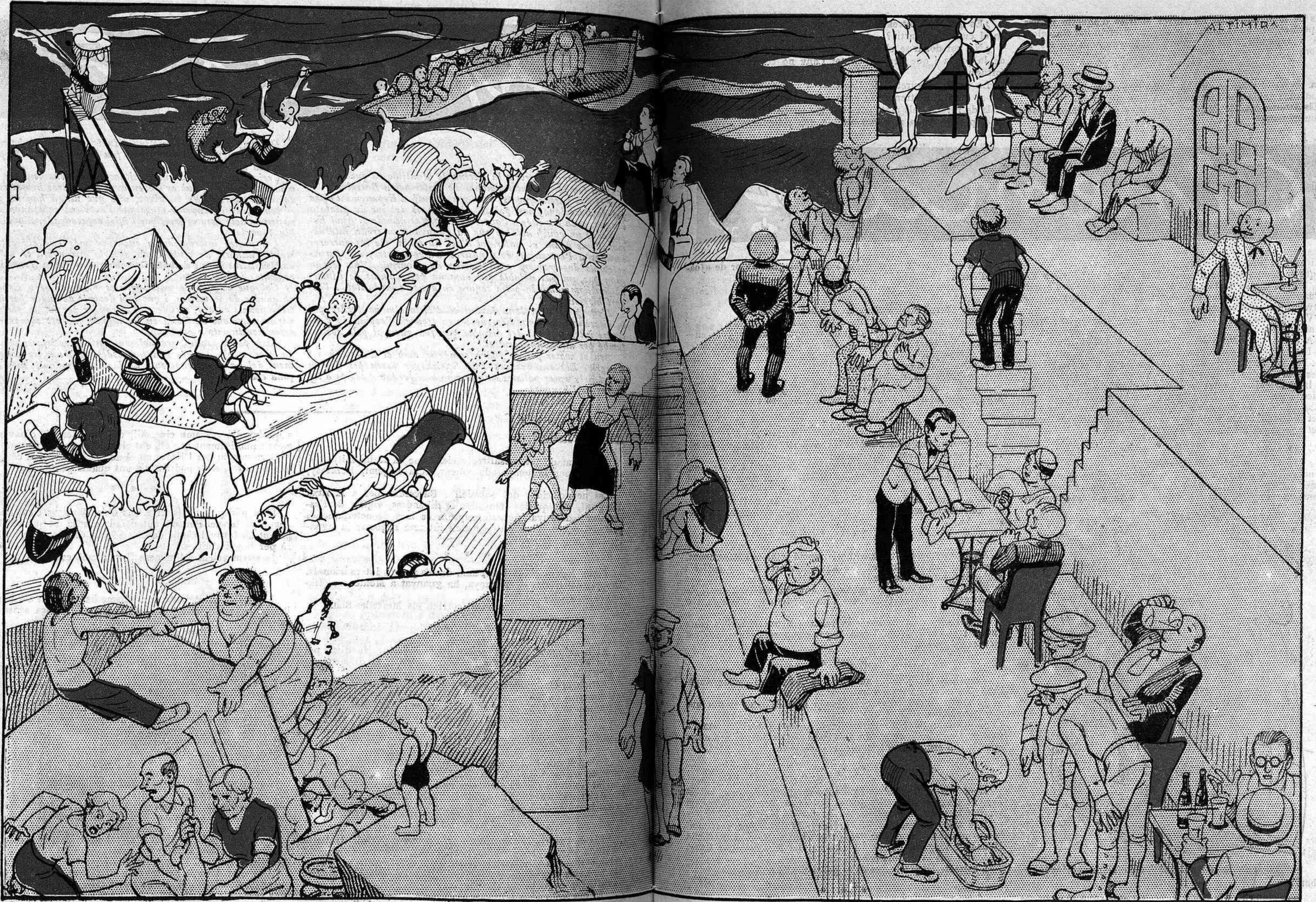
Plans no té rival per ara i fins ens sembla que no el tindrà per molt temps en el ciclisme en pista.

* * *

Gent de mala ànima va fer corre que Berkèssy s'havia fracturat les dues cames i la directiva del Barcelona s'ho arribà a creure tant que era cert, que fins el secretari del Club Francisc Figuerola, potser amb un excès d'imaginació, assegurava el dissabte a la nit a l'assemblea de la Federació de Futbol, que s'havia telefonat a un hospital austríac i que es tenia la confirmació que Berkèssy estava allitat al dit establiment benèfic.

Dos dies després arribaven a Barcelona sengles comunicacions de Berkèssy i el que ha escrit aquestes ratlles rebia també una postal de la data del 2 d'agost a Budapest en la qual Berkèssy diu que es troba tan bé com sempre.

PER LA BIBLIOTECA DE L'ATENEA DE BARCELONA

Tarda de diumenge a l'escollera

Es de molt mal gust fer córrer notícies d'aquesta naturalesa però encara ho és molt més que un directiu del Barcelona ajudi a expandir aquests rumors, ignorem amb quines intencions.

* * *

La revisió d'àrbitres que ha dictat la Federació Espanyola de Futbol, sembla que serà una cosa molt divertida.

Els àrbitres han de córrer 1.500 metres en un temps mínim de nou minuts.

¿Es que els àrbitres fan mai de carrera 1.500 metres seguits en el curs d'un partit?

¿No pot donar-se el cas que ben entrenats els facin el dia de la prova i que després en tot l'any no corrin ni com les tortugues?

La millor seguretat de l'agilitat d'un àrbitre podria provar-se amb un entrenament setmanal obligatori en llocs especials de revisió dels mateixos col·legis i federacions, altrament la disposició de la nacional sembla una ridícula.

Cinema

Hi ha uns films que es diuen viscuts. Aquesta temporada se n'exhibirà un que s'ha filmat a l'Àfrica, segons diu la reclam, però que no ha sortit de l'estudi. Quan es tingué la idea d'aquest film viscut, el director del film va dir al «metteur en escène»:

—Veig les escenes: Un arbre, un tigre, que passa corrent davant l'objectiu...

—A l'Àfrica i en ple desert, no hi ha tigres ni arbres.

—Doncs així no ens mourem de Hollywood —feu el Director—. No val la pena d'anar a l'Àfrica si no pots fer les pel·lícules com et dona la gana!

I la pel·lícula s'ha fet amb sorreres artificials, tigres domèstics, i palmeres on ha calgut que n'hi hagués.

Era allò que és una gran veritat cinematogràfica: no cal que et moguis de casa si no pots portar la realitat pels camins que et passin pel magí.

* * *

Es filma: «Pigmalió» de Bernard Shaw.

Una vegada que preguntaren a Bernard Shaw que li placia més del cinema, va contestar: «Els rètols de les cintes».

Bernard Shaw ha canviat d'opinió. I la «Cifesa» ens pre-

—Com s'haurà d'acabar això d'en Tisner i l'Escobar?

—Portant-ho a la Societat de Nacions, que té gran ull clínic per a aquestes coses!

sentarà el primer film tret d'una obra del gran autor de «Joana d'Arc».

* * *

Josep Maria Comas Roca ha arribat de Madrid.

¿No el coneixen? Nosaltres tampoc!

Es un autor dramàtic, no gaire conegut —això segons ell— que ve contractat per a posar diàleg en una pel·lícula que es roda a Montjuïc.

—¿Quina mena de pel·lícula?

Una pel·lícula de guerra.

No en parlem més! Benvingut sigui Josep Maria Comas Roca, retratat a «El Día Gráfico», «La Noche» i «Renovación».

* * *

La Paramount presentarà en la seva secció setmanal de novetats, unes interessants escenes:

—L'entrada al Jutjat de l'ex-alcalde de Barcelona Dr. Jaume Aguadé Miró, en anar a ratificar-se en la seva demanda de divorci.

—La figura de Joaquín Sánchez Cordovès, director de Ràdio Barcelona, moments després d'haver-se determinat a presentar-la.

* * *

Altres escenes interessants de la secció setmanal Paramount. (Les exhibicions continues que aquesta marca fa de Hitler i Mussolini, ho són sempre.)

Unes baralles que hi ha hagut aquesta setmana entre la «Federació d'Obrers Cristians» i la «Federació d'Obrers Catòlics».

Com les escenes naturals es reduïen a unes baralles entre quatre i per la filmació s'han llogat comparses i ara resulten escenes de massa.

* * *

Francisco Gargallo, l'autor de la mermelada «Sor Angèlica», ha escrit un altre film.

Ja corren notes dient que el nou film és molt millor que «Sor Angèlica».

¿Encara millor? Preparem-nos! Aquest autor que «tan a fondo ha estudiado en el alma de nuestro pueblo», com a autor que no sap escriure està destinat a fer grans coses.

* * *

Hem vist al Capitol: «El Poderoso Barnum», quan aquest film no tingués altra cosa que el treball de Wallace Beery, ja valdria la pena de veure'l.

I té més. Té escenes ben jugades. Wallace Beery és molt ben acompanyat en el seu treball per Adolfe Menjou, Rochell Hudson i Virgínia Bruce. El director del film, Walter Lang, ha lograt uns evocadors conjunts.

L'extracte biogràfic que és la pel·lícula té molta vida.

* * *

Encara hi ha llocs on prohibeixen l'exhibició d'«Extasi».

Allò de la «moral».
Una moral de morals que no saben que és moral.

* * *

La pel·lícula «Gòlgota» no s'ha filmat a Palestina; s'ha filmat a Algèria.

El Canonge Reymond s'hi oposava. Però Julian Duvivier, director del film, l'ha convençut.

I ara veurem un Jesús que es passejarà per un magnífic temple de cartró que serà més oriental que el del mateix Herodes.

Es allò d'aquella anècdota que expliquem en començar aquesta secció. ¿Per què anar a l'Àfrica si no es pot fer un film viscut com et doni la gana?

Algèria, ben decorada, pot ésser una Palestina més Palestina que l'autèntica.

Per altre part «Gòlgota» no és res més que una cinta per edificació dels creients.

* * *

S'assegura que es posarà aviat en film el poema del doctor Josep Antic: «Satanintervin».

Els escenaris d'aquest film s'aixecaran a les falces del Stromboli.

La pel·lícula farà soroll.

Croniqueta de la setmana

Roma. — Mussolini acaba de mobilitzar alguns centenars de milers d'homes. Els pagaments diaris de compensació a les famílies dels soldats cridats al servei és aquest: a l'esposa, 0.80 lires; als pares 1'35 lires; al fill 0'50 lires.

Trobem que a Itàlia el preu de la carn no és pas massa alt.

* * *

Madrid. — «Rafael Salazar Alonso és un home feliç. Sense tenir qualitats de cap mena ha anat escalant els més alts llocs polítics.»

¿Que Rafael Salazar Alonso no té condicions?

Recordi's que es tracta d'un ex-barber i els barbers saben moure el sabó amb molta gràcia.

Visca l'ensabonada!

* * *

Paris. — A la Gran Guerra, iniciada el 3 d'agost de 1914 van morir-hi 12.930.571 homes.

I repareu, en quants Estats es torna a remenar això de la guerra!

* * *

Mèxic. — «El jove Pombo s'apropa poc a poc a Mèxic.»

I els de Mèxic somriuen tot esperant —com diuen ells—, que l'aviador arribi a *vuelo*.

* * *

El Caire. — Egipte s'ha adherit obertament al punt de vista Abissini.

Anglaterra, neutral com sempre!

No parlem d'una pau feta amb tant de gust, per part d'Itàlia.

* * *

Màlaga. — «El bandido Vázquez ha sido detenido a los

tres días de lanzarse a la sierra.»

Ens dol pel reportatge que ha fet perdre als de «Estampa».

* * *

Barcelona. — Ja no hi ha guerra itàlico-abissínic. El Comitè català contra la guerra ha demanat a Itàlia que retiri les seves tropes d'Abissínia. I Mussolini no ha volgut renyir amb el senyor Bertran de Quintana!

* * *

Barcelona. — Endequina endevineta: ¿Qui ha anat a Madrid?

—El Polo Otin!

—Endevinada!

* * *

Barcelona. — Aquesta setmana no s'ha fet cap tec a honor d'en Jesús Ulled.

¿Què deu passar?

* * *

Ciutat del Vaticà. — Hem vist en aquesta ciutat el senyor Pita Romero. Demanava un granitzat de xufra i no li han pogut servir res més que un got de Chianti.

Què bé deuen anar les nostres relacions diplomàtiques amb el Vaticà!

* * *

Madrid. — El general Mola —el general Mola!— ha estat nomenat cap de la circumscripció del Marroc.

* * *

Madrid. — A Màlaga, Bilbao, València i Còrdova es ballen cridanerament radicals i cedistes.

Però no és res! Ens asseguruen que això no és res!

* * *

Barcelona. — Una senyora que passava pel carrer va resultar ferida per un test que va caure d'un balcó.

Hom suposa que els testos mai no cauen del subterrani.

* * *

Nova York. — Es construiran vint gratacels més. Els carters volen fer vaga.

* * *

Madrid. — Anunci de «El Liberal»: —«Nueva señorita solicita cinco pesetas.» Ja ni la novetat es paga!

* * *

Barcelona. — S'ha tornat a fer sentir la veu del Pastor: —Ay, amados hijos, el demonio que se mete en todo para estropearlo todo, ha procurado infiltrarse en ese esparcimiento y descanso que es el veraneo.» Ja ho veuen! Primer lees aigües de Castelldefels! Després el dimoni!

* * *

València. — A València han elegit la musa de la Premsa. Si fos a Barcelona no li mancaria llapis roig per als llavis!

* * *

Barcelona. — Per a llegir alguna cosa interessant s'han de comprar diaris de Madrid.

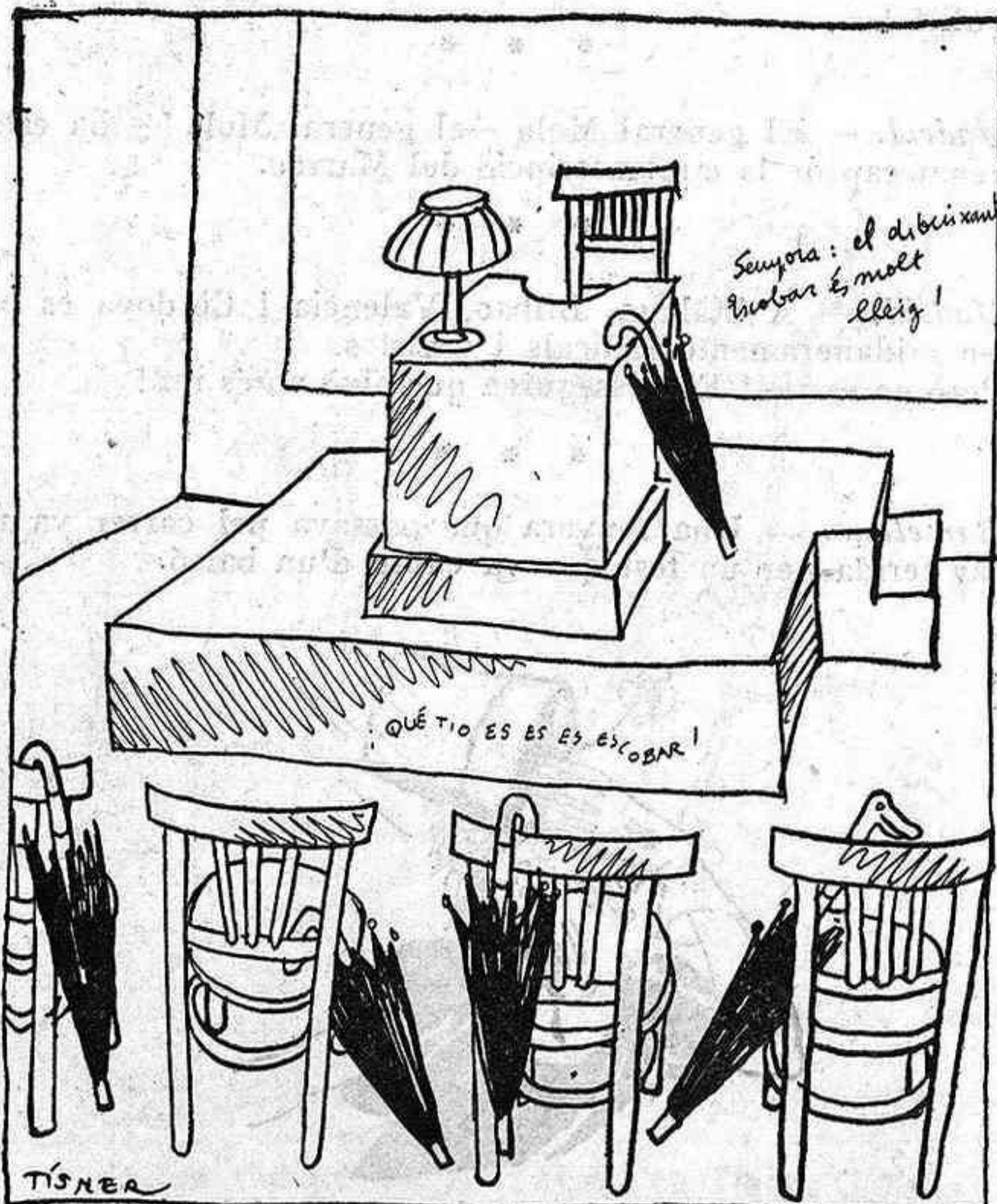

Ens plauria que els companys de premsa no ens censurin l'elogi!

* * *

Munich. — Segons afirma un enginyer de Munich, en George Krause, l'aigua es purifica amb injeccions de platí. Amb injeccions de platí es pot purificar fins la mala anomenada.

* * *

Després de la conferència a l'Associació de professors.

Barcelona. — Sap, senyor Pic? Sap, senyor Pic? S'ha fet una llista amb els noms dels deu homes més interessants d'Espanya.

Un moment de silenci i una veu que pregunta: —¿Qui són els altres nou?

* * *

Moscou. — «En aixecar-se l'avió «U. R. S. S. 3» va llençar un pes d'onze tones.»

Suposem que en deixar caure el pes, tingueren la precaució d'avisar que ningú no es posés a sota.

* * *

Madrid. — La partida de naixement de Raquel Meller fou cremada en 1808, quan ens invadiren els francesos.

Recordar els anys a Raquel Meller és voler fer-la cremar més que la seva partida de naixement.

GALERIES

LOPE DE VEGA. — Rius fluents, abundosos, riallers, en els marges frondosos dels quals, fan seguici rossinyols i xais als amors de pastors i pastores que sovint veuen relluir, oi més que el brill dels seus ulls, el de cavalleresques i cortisanes espases nues en defensa de causes noble o d'efímeres lluites amoroses.

RUBEN DARIO. — Rosa, estrella, perfum, llum. Transparença de cristall. Palau encisat on dorm una Princesa — rosa, estrella, perfum, llum—. I el fort i ardit Príncep la desencanta, vencent els monstres que la protegien. Per a ell la rosa carnal, l'estrella alta, el perfum embriagador i la transparència cristal·lina, auriolada de la llum espiritual que ho divinitza tot.

VICTOR HUGO. — Núvol negrós, deforme, com un monstre, que en la seva entranya congria la pedregada i el llamp. Muntanya de barricada popular, muralla de revolta, formada de mals endressos i d'intims estimats estres casolans, familiars. Riuada que envaeix la plana i que del seu llit llotós en neix una exuberant ufana tropical.

MIQUEL DE CERVANTES. — Esquelet de cavalleria. Caricatura grotesca amarada del rou de la pietat i la rialla. Llàgrimes d'alegria i somriure de tristesa.

EMILI VERHAEREN. — Màquina de vapor —el seu cor: la roentor de la fogaina— esbufegant damunt els riells, que arrossega un comboi que duu des de la ciutat tumultuosa als camps verds, fèrtils, ubèrrims on, al fons, s'adreça l'austera silueta del monestir.

WALT WITHMAN. — Rebateja el món en les aigües transatlàntiques del Mississipi. Adam de cos enter, de cap a peus, guarnint son cos nu de les plomes del pell-roja; batejant les coses del món amb paraules americanes.

CARLES SCHILLER. — Llor verdejant, remorós de juvenesa, de joia, de victòria, d'esperança. Espasa nua, viril, fulgint al sol immaculada, guardadora d'alta noblesa i occidora de llefiscós drac. Tal la llança alliberadora, de Sant Jordi, i la fona bronzidora, de David. Llibertat. Vent de llibertat que embolcalla com un mantell reial, dignament. Espasa fulgent que talla el llor verdejant que ha de coronar testes d'herois que avancen entre himnes de victòria i càntics de joia i fraternitat universal, còsmica.

ENRIC HEINE. — Degotís cristal·lí, que són llàgrimes que van degotant, i els seus degotalls es converteixen en font; la font, en xaragall; el xaragall, en torrent; el torrent, en riu que va a engroixir la mar pregona, obscura i amarga, exhalant amb sa maror, amb ses onades, una queixa persistent, una clamor de dolor, però deixant aparèixer en la calma, en la serenor, el seu dolç somriú innumerable, que el zèfir acarona-la li fa nèixer.

* * *

JULES RENARD. — Com quan de xavals menjavem pa formatge, amb aquella fruïció, amb aquella voluptat, amb aquell refinament, amb aquella crueltat —per a dir-ho així— amb què nostres dentetes xiques de rata anaven mossegant a petites moçades el formatge —més menjívol, de regust més incitant— per a fer-lo durar tant com el pa saborós, nutritiu.

LLEO TOLSTOI. — Grumoll que batega, s'agita i anhela, amb ànsies infinites.

Si sabeu esquivar la seva massa enorme, que no us esclafi, la seva mola us empenyarà potent vers un caire espadat, arrapant-vos amb mà poderosa arran de l'abisme.

ENRIC IBSEN. — Fins a sa altitud esquerpa, eixemorant-la, puja la veu cristal·lina d'una noia que canta una cançó en la riba d'un somniós fjord.

HOMER. — Si ell no és un Heroi, èmul del seu Ulisses, un semi-déu o un déu catalogat, és un hoste benaurat que té entrada franca a tothora en els vastos dominis d'eixa alta nissaga.

GABRIELE D'ANNUNZIO. — Emfassi retòric tivant de virior. Corrupció d'aigües literàries en llacuna estancada, a voltes.

MAURICI MAETERLINCK. — Com Rei màgic d'Orient, marxant vers l'adoració d'un infant misteriós i diví, va embolcallat amb un mantell blau, amb ondulacions de mar i fulgors de cel, tot platejat d'estrelles

EDGAR POE. — Guia i guarda d'un laberíntic misteriós castell encantat, qui a la llum roja de sinistra antorxa en vol aclarir tots els recons, des de les tenebroses masmorres a les altes torres.

GUILLEM SHAKESPEARE. — Com gran actor vital, destre director d'escena, hàbil tècnic teatral, sap fer bells canvis de papiers. Humanització de les forces naturals i naturització de les forces humanes; dins les ànimes agita els oceans i els volcans: l'ambició, la voracitat; i els mars els encrespa, els aïra i els enorgulleix, com el pit de l'home.

JOAN W. GOETHE. — Bon menestral que porta amb dignitat el seu ofici, com un vestit folrrat de plecsevers; i de treballar tan bé ha arribat la fama de la seva excel·lència fins al palau reial i li han estat obertes les portes, i ell se n'ha engrèit un xic.

DANTE ALLIGHIERI. — Minaire ferreny i taciturn que furga en terra i en cel i fins en les entranyes de l'home per a extreure'n el ferro, l'or i l'argent per a cisellar els seus versos, forjant-los en la farga roent de la seva ànima.

CALDERON DE LA BARCA. — Negra sotana clerical, sota els plecsevers, rígids, que infla un cor de lleó, hi somriu maliciós Eros alat.

MIQUEL ANGEL BUONARROTTI. — Superba lloa a la obra del Senyor, mostrant ses criatures amb tota la puixant i bella nuesa dels seus cossos; mostra directa i senzilla.

Colós que, com Déu, plasma l'home del fang; que bon punt creat, s'agita, viu, forceja musculós; li bull la sang en les venes i li bateguen les entranyes, li martelleja el cor. I com a digne estatge de la seva ànima, pensa en bastir-li un palau sumptuós, magníficent, superb: el vaticà; i per a digne sebolliment, una tomba augusta, severa, plena d'atmosfera del somni etern, de la infinita nit: la dels Medicis.

JOAN PAROLELLANS

TELÓ ENLAIRE

«El Nostre Teatre», número 35. *Un pas enllà*, comèdia dramàtica en tres actes, original de Modest Sabaté.

Un pas enllà no és pas teatre del corrent: és l'obra d'un literat que sap què és teatre.

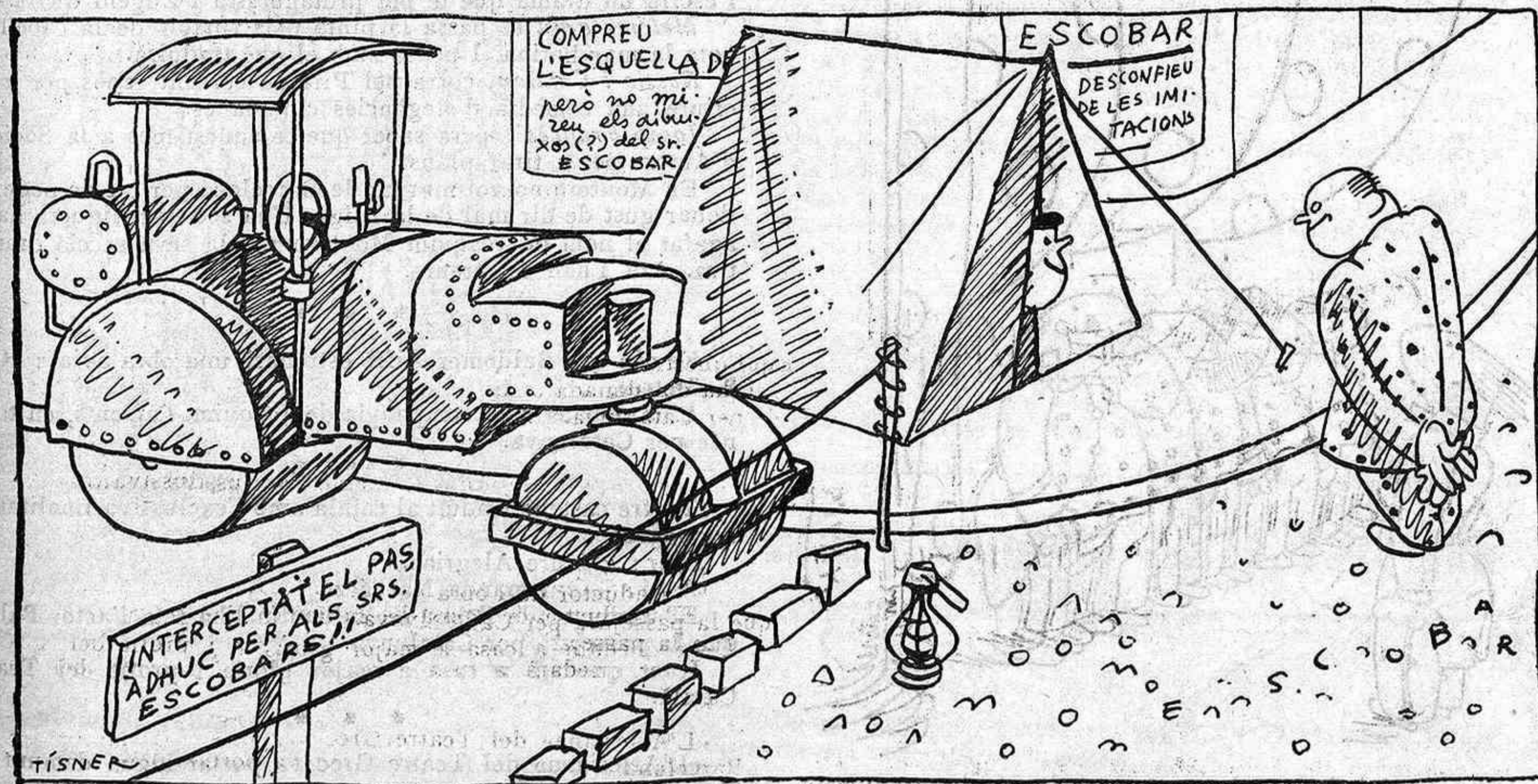
La idea de l'obra no és pas nova. Les variants que hi dona Modest Sabaté, el matís, sobretot, ho és.

No retreurem ni «Marianela» ni «El vel de la felicitat». Per a nosaltres un argument no és res si l'autor no s'hi sap trobar. I en la realització de *Un pas enllà*, Modest Sabaté és ell, movent la psicologia de Marta i Anna amb una sobrietat, un to i una seguretat extraordinaris. Ja el motiu gastat s'ha tornat motiu nou. Ja la creació és un fet. Màrius, cec o amb vista, és un objecte. Vora d'ell viuran dues dones amb una fortalesa, una intensitat, i una lucidesa ben poc corrents en el Teatre Català.

Esperem de Modest Sabaté altres bones obres de teatre.

* * *

«Teatre d'Infants», publicació de la «Llibreria Millà». *Qui roba no porta roba*, comedieta en un acte de Marian Amat. *El*

—Voleu dir que es gaire divertit, fer camping dintre la ciutat mateixa?

prat de les papellones, comedieta en un acte de Lluís Millà.

La publicació d'obres per a teatre d'infants és un encert. El repertori per a infants no és pas abundós, ni les obres són massa per a infants del dia.

Les que publica la casa Millà tenen una certa vibració i una novetat. Tant Marian Amat com Lluís Millà, han volgut fer un teatre per a infants d'ara.

Algun dia parlarem de com veiem nosaltres el teatre per a infants, lluny de «Calderes de Pere Botero» i de xinxoreries de contes de fades llagrimosos. Les aventures de Tom Sawyer i la història d'Edward Mills, foren grans comèdies per a infants arranjades de les obres de Mark Twain.

* * *

«La farsa de l'honor» d'A. Maristany-Galobardas i L. Valls, darrera publicació de «Catalunya Teatral». Es ven al preu de 86 cèntims.

Aquesta biblioteca té en preparació una obra de Joan Puig i Ferrater. El pròxim número publica: «Els amors de Judit» de J. Navarro Costabella.

* * *

Allà no coneixen els músics d'ací naturalment: ¿Per què els han de conèixer?

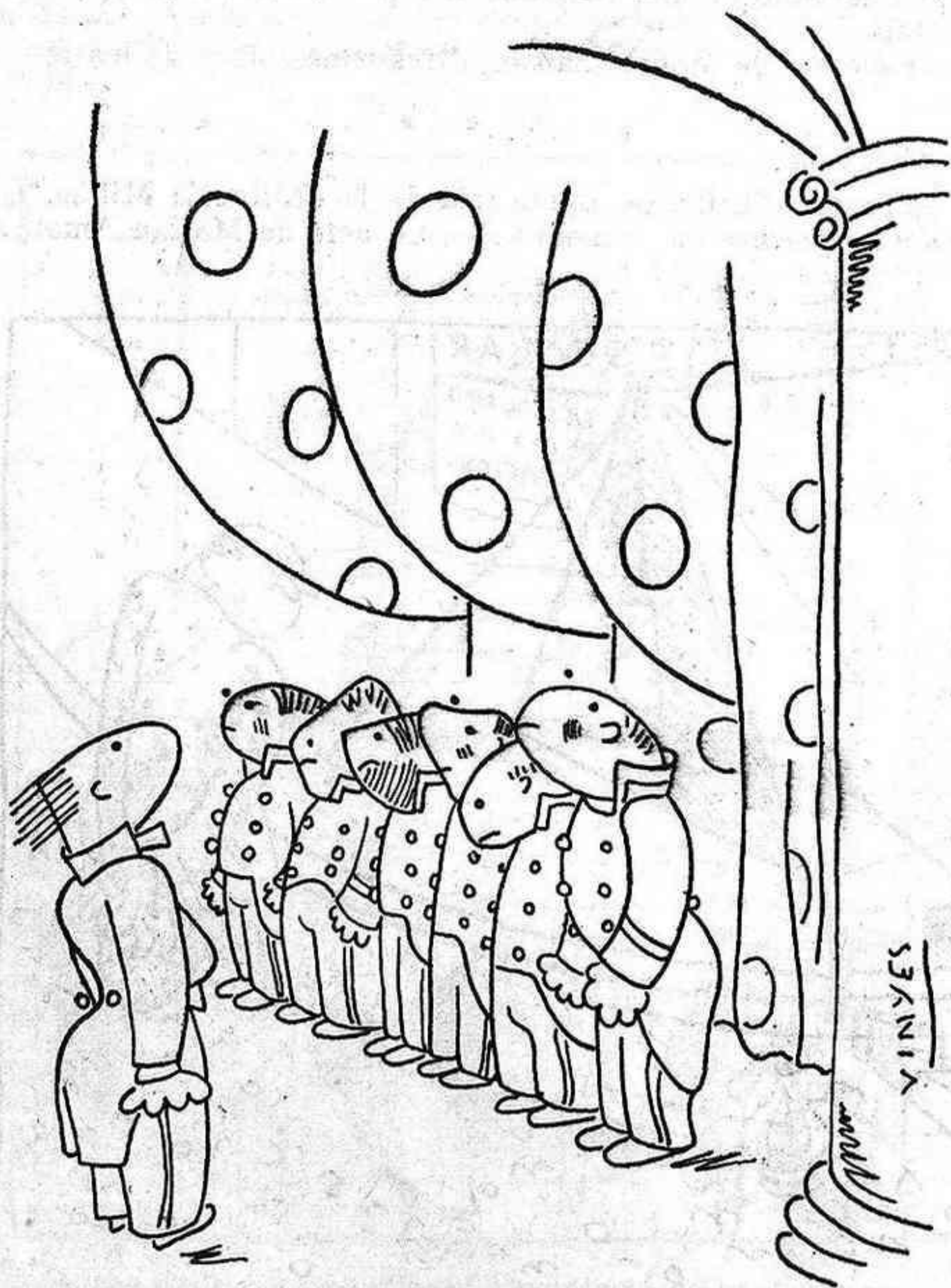
Allà tenen el gloriós, el gran, l'insigne, el mai prou ben ponderat Guerrero, i el no menys insigne, gloriós, gran i mai prou ben ponderat Alonso.

¿Què té d'estrany que els equivalents que tenim ací de tan egregis mestres no siguin coneguts a Madrid?

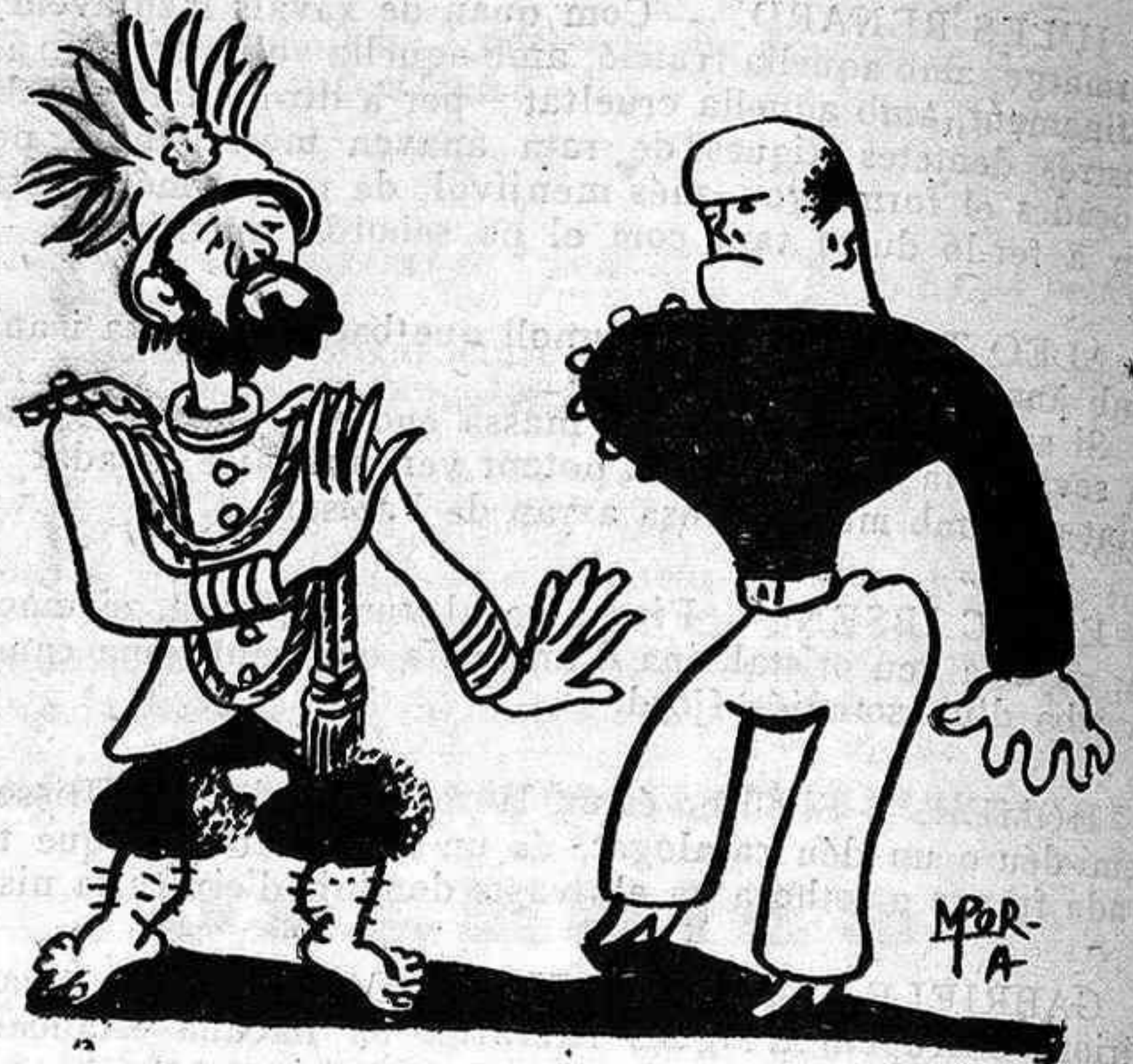
«Heraldo de Madrid» parla de «Miss-Miss», la revisteta d'en Brauli Solsona que s'estrena al Còmic i que després s'estrenarà a la capital d'Espanya. La musiqueta d'aquesta revisteta és, segons «Heraldo», d'en Dotras Vila. «Dotras Vila, un músico en serio» —repeteix l'«Heraldo».

Ja veu Dotras Vila, com el coneixen a Madrid, els qui troben gloriosíssims, eminentíssims, i excelsíssims els Alonso i els Guerrero.

* * *

El Cap del Centre de qualsevol districte, prepara els comparses per a les grans festes.

Mussolini.—No et faig por?

El Negus.—Ai, si! Ara amagaré les criatures!

Es diu que Enric Borràs ha estat contractat a Tremp, a Moixerusa i a Vallcebre per a fer «El Alcalde de Zalamea».

Aquestes tres representacions inauguraran la seva «jira» estival per Catalunya. Li desitjem molta glòria!

* * *

Seguim la llista dels nostres autors estiuencs:

Adrià Gual estiuenc a la Ràdio Barcelona.

Pompeu Creuet estiuenc a Sant Gervasi.

Josep M.ª Folch i Torres passa l'estiu en el regne dels prínceps i pastors de les seves rondalles.

Enric Lluelles com a autor, estiuenc al carrer de Sant Climent (Barcelona. Districte V). Com a actor ha estiuencat, fins ara, per mig Catalunya.

Avel·lí Artís es riu de l'estiuenc i dels qui estiuencen.

Joan Puig i Ferrater va i ve de «Proa» a «Popa».

Ignasi Agustí ja ha estiuencat: va fer-ho a muntanya on va predicar el seu sermó que comença: «Benaventurats els lladres!»

Carles Soldevila estiuenc a Gualba, «la de les mil veus», i escriu un drama que té per protagonista l'Eugeni d'Ors.

Melcior Font es passa la pinta pels rinxols de la cabellera vora la mar llatina. I pensa amb el què traduirà.

Rossic i Catalan, corre pel Pirineu cercant repòs per a escriure una comèdia d'elegàncies ciutadanes.

Josep Francès espera saber que té aquest mes a la Societat d'Autors per a tirar plans.

En Montero no vol marxar de Barcelona per tat de poder-se donar gust de dir mal de la Lliga. Una societat lliguera havia agafat el nom de Joaquim Montero per la seva secció dramàtica. Ara l'han fet treure.

* * *

Es diu que Baldomer Xifre estrenarà una obra aviat: «Circ Equèstre».

L'ha donada a la companyia de Joaquim Torrents, en tournée per Catalunya.

* * *

Teatre castellà traduït al català amb l'exclusiva finalitat de fer negoci:

Ahir: «Madre Alegria».

Avui: «Aquí manda Narváez».

El traductor de l'obra de Balbontín l'ha feta l'actor Palahí que la passejarà per Catalunya.

I tot quedarà a casa a major glòria i profit del Teatre Català.

* * *

«L'Arlesiana» del Teatre Grec va portar aigua damunt de Barcelona.

Nit d'arlesiana nit de tempesta.

ESQUELLOTS

Un fogós ciutadà i advocat de Barcelona i a l'ensens amanitíssim pare de família, ha tingut l'estrepitosa idea de manifestar l'alegria que li havia produït la naixença d'un fill seu amb un engament de trons i de coets que rieu-vos de les traques «de lujo» dels llevantins.

Llegiu L'Esquella de la Torratxa

Què té d'estrany, doncs, que un home celebri el bateix amb piules, coets i correcomes, en lloc de confits de sucre?

o o o

I ara que parlem d'Itàlia i d'Abissínia, uns amics parlen de l'eventualitat del conflicte entre abdós països i ja feien apostes sobre el qui guanyaria la guerra.

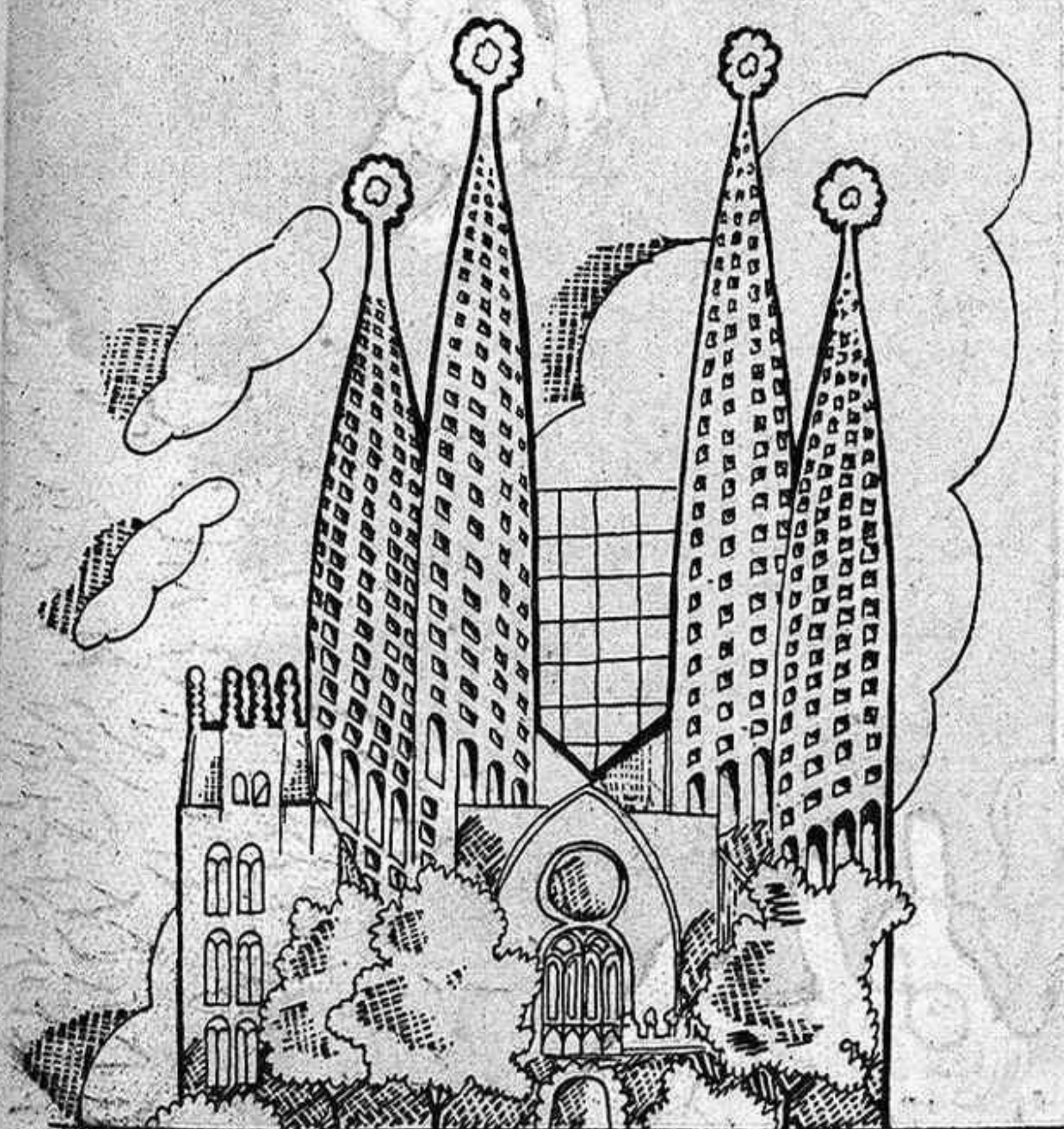
Mentre els uns deien que tots dos sortirien perdent; perquè, de fet, les guerres no les guanya ningú, un altre va afegir que abans de donar el seu parer volia saber el que en pensava el senyor Cambó per a creure el contrari. Ja és sabut que en qüestions de profecies, el senyor Cambó, que és tan aficionat a fer-ne, no n'encerta ni una.

o o o

Màxima xinesa. Després de la guerra es fa la pau.

o o o

Compreu L'Esquella de la Torratxa

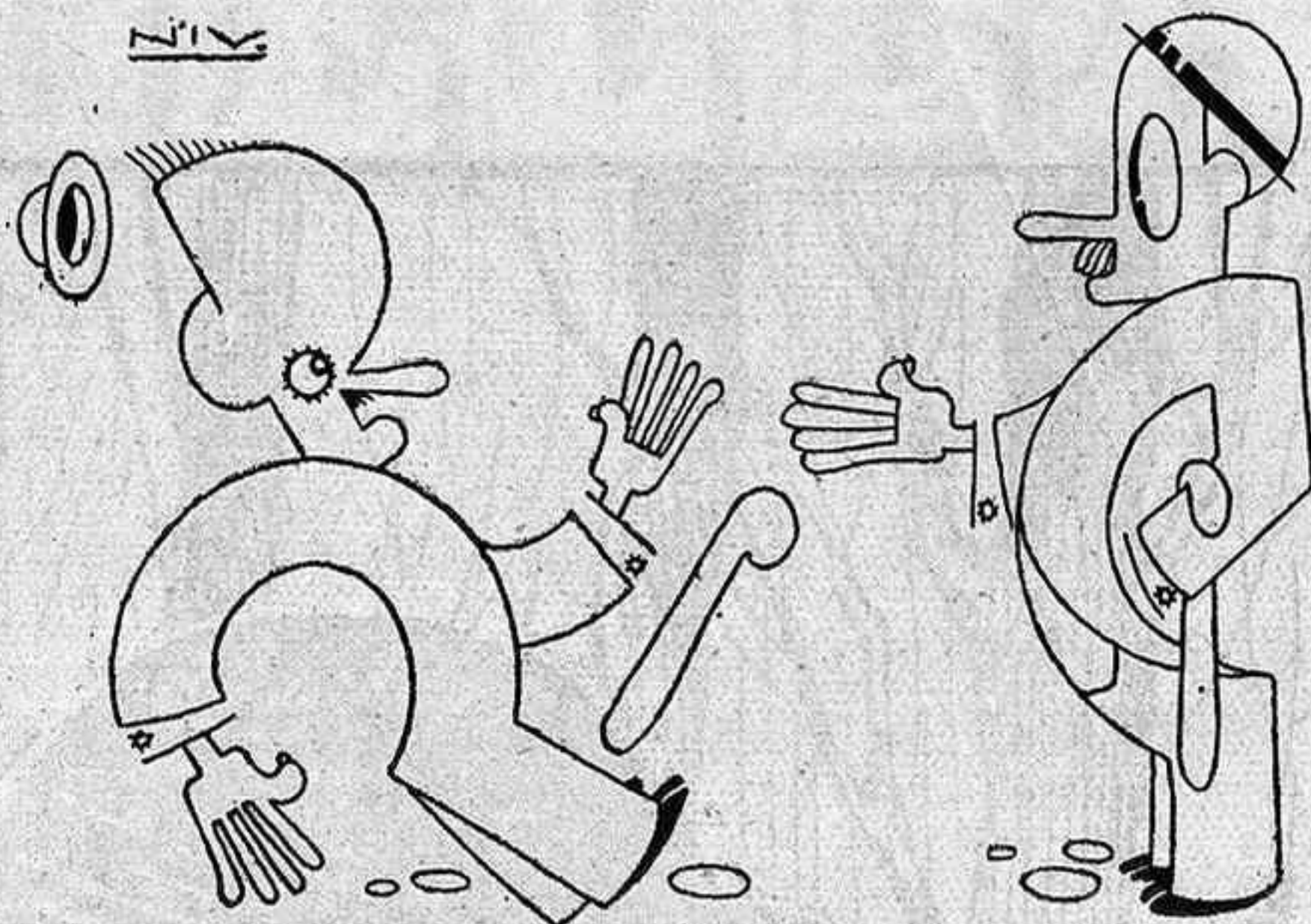
«IDIBOXANTS DE TOTS ELS PAÏSOS
UNIU-VOS!
ABAIX EL TISNERISME!»

PEL JULIOL
NI TISHER
NI CARGOL

Escober

Espionatge a Espanya?

—No ens entretinguem! Passem davant d'un temple «espioratori».

—M'acaben de notificar que ha caigut...
—El Govern?
—La teva sogra! Ha caigut del quart pis!

El senyor Gil Robles ha manifestat als periodistes que les esquerres trigarien molt a governar, car mancaven de programa. Precisament el programa de les esquerres és el que esvera a les dretes!

Va afegir que no hi havia més que aquest dilema: Amb nosaltres o amb la revolució.

Això era dit el dilluns, no sabem a quina hora.

o o o

Compreu L'Esquella de la Torratxa

El dia del divuitè aniversari del traspàs d'Enric Prat de la Riba, més respectat pels adversaris que no pas pels que es diuen els seus deixebles, hi va haver cerimònies commemoratives a càrrec de l'element oficial de la Generalitat d'ara.

El senyor Duran i Ventosa va parlar, en tant que Conseller gestor de Cultura i com a prohoms de la «Lliga» i amb aquella habilitat ja rovellada i estantissa que el caracteritza, va liquidar el seu comès demanant a l'auditori que resés un Parenostre per a l'ànima de l'autor de la «Doctrina Catalanista», de «La Nacionalitat catalana» i primer president de la Mancomunitat de Catalunya.

D'això en diríem cinisme, si no fos una demostració de la falta de sinceritat de la gent de la «Lliga».

El que necessiten, no és un Parenostre, sinó unes absoltes, aquests personatges dels trenta anys de catalanisme.

o o o

Don Alfons Carles, l'actual rei dels carlins, que pel cap baix deu tenir uns tres-cents anys, cent de propis i dos-cents de tradició, ha declarat als seus súbdits que està molt preocupat pel problema de la seva successió.

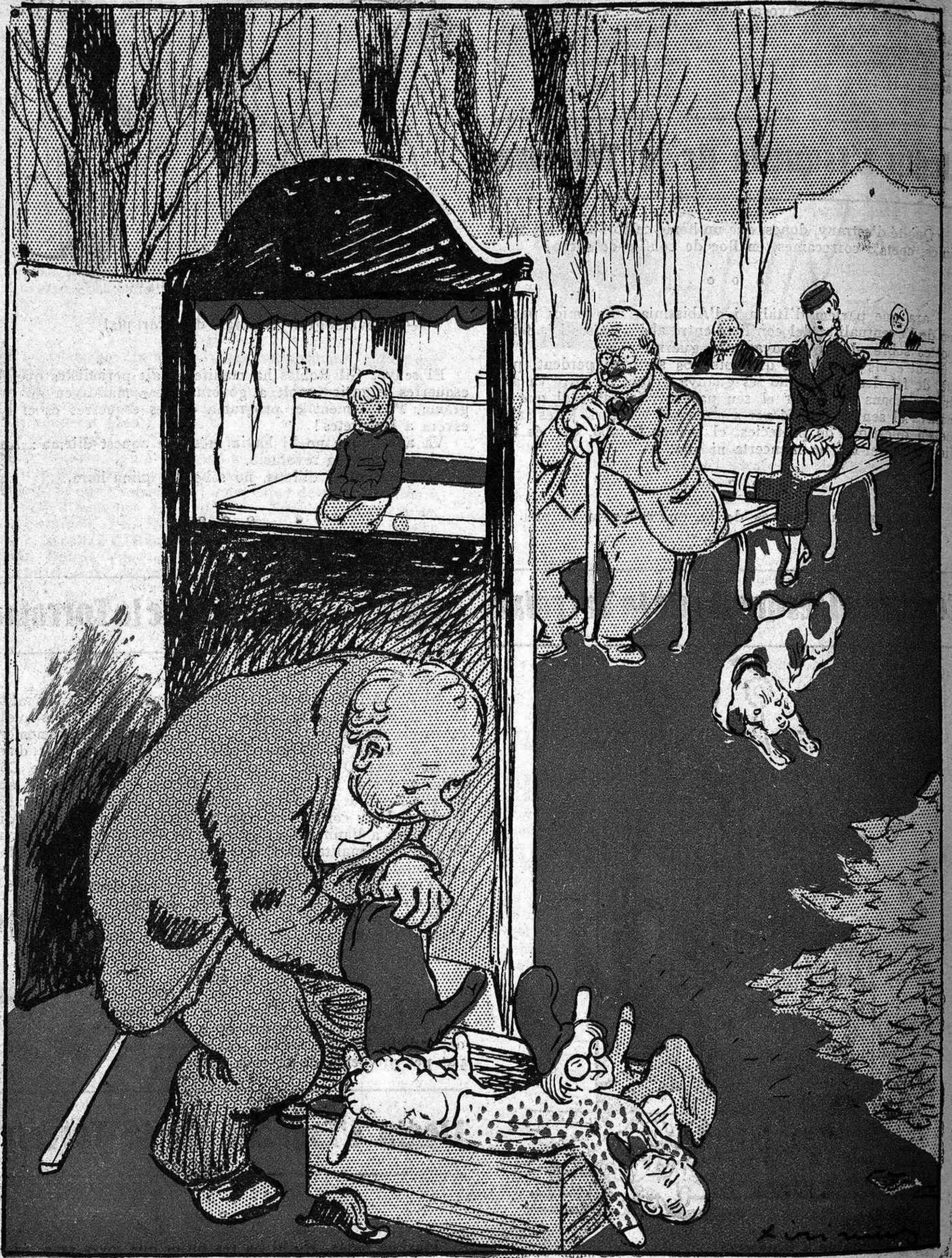
Llegiu L'Esquella de la Torratxa

o o o

Màxima persa. No hi ha res pitjor que joves sense ideals generosos i vells sense vergonya.

o o o

DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA BIBLIOTECA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Teatre d'estiu